

RESSÒ DE LA PARAULA

CANTS DE VIDA:

«L'Església exultant» (Salm 117)

Seguim envoltats per l'atmosfera d'alegria i lloança pròpia d'aquest extraordinari Salm 117.

En efecte, tot el salm respon a una dramatització, que bé podria constituir les diferents parts d'una escena de pel·lícula: un rei torna victoriós del combat, la multitud del poble es reuneix entorn seu, aclamant Déu i formant una processó cap al temple, mentre els sacerdots obren la porta i beneeixen el rei. Des de l'inici de la processó (primera part, vv. 1-18), l'arribada a les portes del temple (segona part, vv. 19-21) fins al cant en el mateix temple (tercera part, vv. 22-29), el poble, el rei i els sacerdots dialoguen entre si, alhora que entonen aquest bell himne que acompanya la marxa d'accés fins a l'altar on s'ha d'ofrir el sacrifici de comunió i d'acció de gràcies.

Ens fixem sobretot en aquesta última part del salm (vv. 22-29). S'ha de pregar sentint l'entusiasme compartit, les veus dels germans, que, a l'uníson, canten, criden la lloança al Senyor i caminen. És una sensació inefable, quan a l'alegria personal,

s'afegeix un fort sentiment de pertinença a una comunió fraterna i pelegrina. Ja els primers versets que obren l'himne són una crida a tota la família, la casa, el poble i a tots els fidels. És a dir, l'Església, el Poble de Déu pelegrí.

Què és el que fa que una multitud canti entusiasmada a una sola veu? En principi el cant entusiasta neix d'un mateix sentiment compartit, sobretot si aquest sentiment neix d'una reivindicació i una voluntat de reafirmar la unitat entorn d'un ideal. Perquè el mateix cant serveix a la causa i contribueix a créixer aquesta voluntat. Els règims polítics totalitaris han sabut aprofitar bé aquest recurs per inculcar una idea, un sentiment, o fomentar l'adhesió a un líder.

L'alegria i el cant al Poble de Déu participen d'aquesta experiència humana. Però el seu motiu, la seva forma i la seva fi són ben diferents, encara que sembli el contrari.

El cant que entonava el poble en l'entrada de Jesús a Jerusalem incloïa una cita d'aquest salm: «*Hosanna, beneït el que ve en nom del Senyor*» (v. 26: *Jn 12,13*), però la forma com va entrar Jesús era la pròpia d'un rei senzill i pobre... D'altra banda, Jesús es va aplicar a si mateix el versicle 22: «*La pedra que van rebutjar els arquitectes, és ara la pedra angular, és el Senyor qui ho ha fet*» (*Mc 14, 26*). I aquest mateix versicle és citat per sant Pere en el seu discurs davant els dirigents i notables del poble (*Ac 4,11*) amb un significat semblant: Je-

sús és aclamat, però la seva glòria i el seu poder, ni són de domini polític, ni es queden solament en ell mateix, sinó en el seu Pare, el Senyor que està sempre al costat del desvalgut i el pobre.

Però també és citat aquest versicle en la 1a Carta de Pere, per parlar d'aquestes altres pedres que som nosaltres... «*Vosaltres, com a pedres viues sou edificats formant la casa espiritual i sacerdocí sant...*» (*1Pe 2, 4-5*) ¿També rebutjades pels arquitectes i col·locades pel Senyor sobre la pedra fonamental que és Crist? El cas és que avui són aquestes pedres les que han de cantar el salm. Elles, mirant la base de l'edifici veuen Crist, posat aquí pel poder de Déu Pare; mirant als costats veuen i senten els germans, travats i aplegats per la mateixa fe i el mateix amor, que uneixen les seves veus amb entusiasme

«*Doneu gràcies al Senyor perquè és bo, perquè és eterna la seva misericòrdia.*»

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Sempre us he enyorat

És freqüent que els nois i les noies que en l'adolescència i primera joventut es consideren i viuen com a cristians refredin la seva vida de fe en esdevenir adults, distanciant-se de la participació en els sagraments, deixant o reduint la pregària, abandonant grups eclesials on eren membres actius... No han perdut pas la fe, però aquesta s'ha afeblit, resta com somorta. Aquests joves lamenten la seva situació i ho atribueixen a la manca de temps, sobrecàrrega laboral, familiar, etcètera. Tanmateix...

Un home encara jove, entorn els quaranta anys, casat i amb fills, em

deia que havia nascut i crescut en una família cristiana i que, en l'adolescència, havia participat en activitats de grups de joves cristians, assistit a recessos... Sempre s'ha considerat creient, però reconeix que la darrera dècada s'ha afeblit la seva vida espiritual. En l'explicació no es defensa ni s'excusa. «Aniré a trobar el meu Pare» (*Lc 15,18*). Reconeix la seva culpa: «Sé que he estat infidel a l'amor de Déu; la meua resposta s'ha anat fent tèbia, m'he allunyat de l'amor del Pare i dels ensenyaments de Jesús. Sabia, alhora, que havia de tornar a Ell perquè, encara que lluny d'una vida espiritual ferma

i continuada i d'una pràctica religiosa coherent, jo sentia la presència de Déu en la meua vida. Havia tocat fons. Necessitava tornar-hi. Em van parlar d'una pregària diària *online* i vaig entrar-hi un dia i un altre. M'ajudà i va esdevenir necessària. Cada dia una estona per al Senyor. En recuperava la proximitat. Ell mai no havia marxat. Seguia al lloc de sempre. Jo havia de retornar-hi. Un mes després em vaig confessar: «Pare, em sap greu la meua deixadesa, la meua infidelitat, vull tornar a vós». «Pare, he pecat contra el cel i contra tu» (*Lc 15,18*). He volgut tornar a Déu no pas per por, sinó per amor. El sento

una altra vegada molt a prop meu, com sé que Ell sempre ha estat. Ara, però, a més, em sento molt a prop d'Ell». «Aquest fill meu [...] ha tornat a la vida» (*Lc 15,24*).

Déu passa i torna a passar esperant el moment que el convidarem a aturar-se i li direm: «Pare, em sap greu haver-me allunyat, em sap greu haver-vos ofès. Sempre us he enyorat. Vull recuperar el nostre diàleg, la vostra presència en la meua vida». Convé demanar perdó i, recuperada la criatura neta i lliure, sentint-se pecador perdonat, tornar a començar.

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

CANTOS DE VIDA:
«La Iglesia exultante»
(Salmo 117)

Seguimos envueltos en la atmósfera de alegría y alabanza propia de este extraordinario Salmo 117.

En efecto, todo el salmo responde a una dramatización, que bien podría constituir las diferentes partes de una escena de película: un rey vuelve victorioso del combate, la multitud del pueblo se reúne en torno suyo, aclamando a Dios y formando una procesión hacia el Templo, mientras los sacerdotes abren la puerta y bendicen al rey. Desde el inicio de la procesión (primera parte, vv. 1-18), la llegada a las puertas del Templo (segunda parte, vv. 19-21) hasta el canto en el mismo Templo (tercera parte, vv. 22-29), el pueblo, el rey y los sacerdotes dialogan entre sí, al tiempo que entonan este bello himno que acompaña la marcha hasta el mismo altar donde se ha de ofrecer el sacrificio de comunión y de acción de gracias.

Nos fijamos sobre todo en esta última parte del salmo (vv. 22-29). Se ha de orar sintiendo el entusiasmo compartido, las voces de los hermanos, que, al unísono, cantan, gritan la alabanza al Señor y caminan. Es una sensación inefable, cuando a la alegría personal, se añade un fuerte sentimiento de pertenencia a una comunión fraterna y peregrina. Ya los primeros versículos que abren el himno son una llamada a toda la familia, la casa, el pueblo y a todos los fieles. Es decir, la Iglesia, el Pueblo de Dios peregrino.

¿Qué es lo que hace que una multitud cante entusiasmada a una sola voz? En principio el canto entusiasta nace de un mismo sentimiento compartido, sobre todo si ese sentimiento nace de una reivindicación y una voluntad de reafirmar la unidad en torno a un ideal. Porque el mismo canto sirve a la causa y contribuye a acrecentar esa voluntad. Los regímenes políticos totalitarios han sabido aprovechar bien este recurso para inculcar una idea, un sentimiento, o fomentar la adhesión a un líder.

La alegría y el canto en el Pueblo de Dios participan de esta experiencia humana. Pero su motivo, su forma y su fin son bien distintos, aunque parezca lo contrario.

El canto que entonaba el pueblo en la entrada de Jesús a Jerusalén incluía una cita de este salmo: «Hosana, bendito el que viene en nombre del Señor» (v. 26: Jn 12,13), pero la forma como entró Jesús era la propia de un rey sencillo y pobre... Por otra parte, Jesús se aplicó a sí mismo el versículo 22: «La piedra que desecharon los arquitectos, es ahora la piedra angular, es el Señor quien lo ha hecho» (Mc 14,26). Y este mismo versículo es citado por san Pedro en su discurso ante los dirigentes y notables del pueblo (Hch 4,11) con un significado semejante: Jesús es aclamado, pero su gloria y su poder, ni son de dominio político, ni se quedan sólo en él mismo, sino en su Padre, el Señor que está siempre junto al desvalido y el pobre.

Pero también es citado este versículo en la 1.ª Carta de Pedro, para hablar de esas otras piedras que somos nosotros... «Vosotros, como piedras vivas sois edificados formando la casa espiritual y sacerdocio santo...» (1Pe 2,4-5) ¿También rechazadas por los arquitectos y colocadas por el Señor sobre la piedra fundamental que es Cristo? El caso es que hoy son estas piedras las que han de cantar este salmo. Ellas, mirando a la base del edificio ven a Cristo, puesto ahí por el poder de Dios Padre; mirando a los lados ven y sienten a los hermanos, trabados y ensamblados por la misma fe y el mismo amor, que unen sus voces con entusiasmo

«Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.»

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Recés de Quaresma per a Càritas

Dijous 17 de març va tenir lloc a la Casa Noviciat de Pallejà un matí de recés al que van participar una quarantena de persones, membres del Consell de Càritas Diocesana, tre-

balladors i voluntaris. Mn. Anton Roca, delegat episcopal per a Càritas, va conduir la reflexió a partir de la cita de sant Pau «L'amor del Crist ens empeny» (2Co 5,14) i de la proposta de fer d'aquell

matí unencontre amb Déu per servir millor els germans. S'aprofundí també en la paràbola del Bon Samarità, per identificar el proïsme al qual es vol servir amb la feina quotidiana. Després d'un temps de silenci personal, també va haver-hi un temps de reunió de grups, per compartir les dificultats i les oportunitats del treball a Càritas, a la llum de la reflexió realitzada.

El recés es va concloure amb l'Eucaristia, presidida pel bisbe Agustí.

Campanya de l'ampolla a Sant Sadurní i Sant Llorenç

El dissabte dia 12 de març als locals parroquials de St. Sadurní d'Anoia es van lliurar els beneficis de la recollida d'ampolles buides del passat mes de gener. A les ampolles recollides el dia de la campanya a Sant Sadurní d'Anoia i a Sant Llorenç d'Hortons s'hi afegeixen les que es recullen durant l'any al pati de La Llar (locals parroquials) i altres aportacions de particulars. En total s'han recollit 54.507 ampolles buides. Els beneficis de la recollida sumen un total de 4.603,78 € que van destinats a l'ampliació d'una escola en un barri de Nassablé (Togo). Aques-

ta escola la impulsa la missió catòlica on hi és present el missioner català Joan Soler. La germana de Mn. Soler, Eva Soler, va ser present a l'acte on hi assistiren els voluntaris de la recollida i els

membres de l'Agrupament Escolta Sant Sadurní que cada any participen en aquesta activitat solidària. Eva Soler va agrair en nom del Joan l'aportació de la campanya de l'ampolla buida.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Fidelitat de l'amor

En l'anterior meditació vam reflexionar sobre les importants promeses que els pares fan als nens, desitjats en l'amor i concebuts en el ventre matern.

Podem afegir que, ben mirat, tota la realitat familiar està basada en la promesa, es pot dir que la família viu de la promesa d'amor i de fidelitat que l'home i la dona es fan l'un a l'altre. Comporta el compromís d'acollir i educar els fills, però es duu a la pràctica també cuidant-se dels pares ancians, protegint i cuidant els membres més febles de la família, ajudant-se mútuament a desenvolupar les qualitats pròpies i a acceptar les limitacions pròpies.

I la promesa matrimonial s'allarga fins a compartir les joies i els sofriments de tots els pares, mares, fills, amb una generosa obertura a la convivència humana i al bé comú.

Sí, estimats germans i germanes, la fidelitat és una promesa de compromís que es compleix en ella mateixa, creixent en l'obediència lliure a la paraula donada. La fidelitat és una confiança que «vol» ser realment compartida, i una esperança que «vol» ser conreada conjuntament.

La fidelitat a les promeses és una obra mestra de la humanitat! Cap relació d'amor —cap amistat, cap forma de voler el bé, cap felicitat del bé comú— no abasta

la grandesa del nostre desig i de la nostra esperança si no arriba a viure aquest miracle de l'ànima. Cap altra escola no pot ensenyar la veritat de l'amor, si la família no ho fa.

Germans i germanes, cal tornar l'honor social a la fidelitat de l'amor. No és casual que aquest principi de la fidelitat a la promesa de l'amor i de la generació estigui escrit en la creació de Déu com una benedicció perenne a la qual s'ha confiat el món.

La nostra fidelitat a la promesa està per sempre confiada a la gràcia i a la misericòrdia de Déu.

(Dimecres, 21 d'octubre de 2015.)

Reunió amb els rectors de les parròquies que acullen seminaristes

El proper 7 d'abril, a les 12.30 h, al Seminari Conciliar de Barcelona, tindrà lloc aquesta reunió per coordinar i compartir el treball d'acompanyament al seminaristes que es fa des de les diverses instàncies: amb els rectors de les parròquies on col·laboren pastoralment, amb el rector del Seminari, els formadors, i el delegat de Pastoral Vocacional. Actualment, els sis semina-

ristes diocesans col·laboren en les següents parròquies: Joan Francesc Cortés a la Parròquia de Santa Maria, d'Olesa de Montserrat; Samuel Gutiérrez a la de Sant Joan Baptista, de Sant Feliu de Llobregat; Jordi Mondragón a la de Sant Vicenç, de Sant Vicenç dels Horts; Mario Pardo a la de Sant Joan Baptista, de Viladecans; Javier Ojeda a la Catedral de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat.

Trobada en la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions

Emmarcada en l'Any Sant de la Misericòrdia i el Diumenge quart de Pasqua, diumenge del Bon Pastor, les delegacions diocesanes de Pastoral Vocacional, Joventut i Vida Consagrada, organitzen una trobada per al dissabte 16 d'abril, de les 19.30 a les 21 h, amb el lema «Fes-ho i viuràs!», inspirat en la paràbola del Bon Samarità.

Tindrà lloc a la Cripta de la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau, del Prat de Llobregat i va adreçada a joves, d'entre 16 i 35 anys, que estan en un moment de recerca i d'orientació de vida. La trobada tindrà tres moments. El primer, amb testimonis:

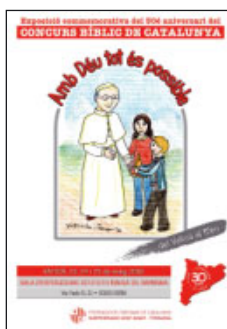
Mn. Sergi Sicília, l'últim sacerdot ordenat a la diòcesi, la Gna. Natàlia, beneta de Montserrat, i un matrimoni, que breument exposaran com han fet realitat a la seva vida les paraules de Jesús «fes-ho i viuràs», per després fer un treball en grup; a continuació un estona de pregària;

finalment un moment per compartir.

Aquesta trobada mira de continuar el treball que des de fa temps porta endavant la Delegació de Pastoral Vocacional per incorporar la referència de la «cultura vocacional» en els diferents àmbits pastorals de les nostres comunitats cristianes.

30 anys del Concurs Bíblic i viatge commemoratiu al Vaticà

Amb motiu del 30 aniversari del Concurs Bíblic de Catalunya, entre els dies 23 i 26 de maig, la Federació de Cristians de Catalunya, organitza un viatge obert a tothom a la Ciutat del Vaticà, per presentar el Concurs Bíblic al Papa i difondre'l al món. Serà presidit per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol. Els assistents —que també podran acollir-se a l'Any Jubileu de la Misericòrdia— podran participar de totes les activitats

commemoratives dels 30 anys del concurs que s'han organitzat i fer turisme a la ciutat. Els interessats a apuntar-se al viatge, poden trucar al tel. 933 630 364 (Sra. Lluïsa Argerich) o bé escriure un correu electrònic a roma2016@federaciocristians.cat.

Entre les activitats organitzades hi ha una exposició commemorativa dels 30 anys del concurs, que porta per títol «Amb Déu tot és possible». Aquesta mostra és audiovisual i ro-

mandrà a la sala d'exposicions de l'Institut Maria Santíssima Bambina del Vaticà del 23 al 26 de maig, coincidint amb els dies del pelegrinatge. El seu principal objectiu és explicar com funciona el concurs i donar-lo a conèixer al Papa i al món, perquè altres països puguin aplicar-lo.

El Concurs Bíblic de Catalunya al llarg d'aquests anys ha vist passar més d'1.200.000 alumnes, de 1.000 escoles públiques i privades catalanes. Des dels seus inicis, s'ha descobert com una eina evangelitzadora i ecumènica senzilla, que desperta la set de Déu als nens, adolescents i joves.

Jornada sacerdotal a Vic

Dilluns 11 d'abril se celebrarà una jornada sacerdotal de tot el clergat de Catalunya. La presidirà el cardenal Beniamino Stella, prefecte de la Congregació per al Clergat, que parlarà de la vida i el ministeri del prevere, cinquanta anys després de la cloenda del Concili Vaticà II; la seva conferència anirà precedida de l'estrena del vídeo biogràfic sobre el bisbe Torras i Bages. De fet, s'ha triat com a lloc de la trobada la Diòcesi de Vic, per l'escaïença amb el centenari de la seva mort.

AGENDA

Pelegrinatge arxiprestal de Sant Feliu de Llobregat al Santuari de Misericòrdia de Reus. Cada any, l'Arxiprestat de Sant Feliu organitza una sortida arxiprestal, que en aquest Any Sant de la Misericòrdia té el to d'un pelegrinatge.

El lloc triat és el Santuari de Misericòrdia, que és temple jubilar de l'Arquebisbat de Tarragona, i comptarà amb la presència del bisbe Agustí, que presidirà l'Eucaristia al santuari.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Is 7,10-14;8,10 / Sl 39 / He 10, 4-10 / Lc 1,26-38]. L'Anunciació del Senyor; sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

5. □ Dimarts [Fets 4,32-37 / Sl 92 / Jo 3,7-15]. Sant Vicenç Ferrer (1350-1419), prevere dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua); santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

6. □ Dimecres [Fets 5,17-26 / Sl 33 / Jo 3,16-21]. Sant Marcellí, màrtir; sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i mr.; sant Guillem, abat; sant Platònides.

7. □ Dijous [Fets 5,27-33 / Sl 33 / Jo 3,31-36]. Sant Joan Bta. de La Salle (Reims 1651 - Rouen 1719), prev., fund. Gns. Escoles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

8. □ Divendres [Fets 5,34-42 / Sl 26 / Jo 6,1-15]. Sant Joan d'Or-

ganyà, monjo premonstratès; santa Macària, vg.; sant Amanci; sant Dionís.

9. □ Dissabte [Fets 6,1-7 / Sl 32 / Jo 6,16-21]. Santa Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.

10. □ Diumenge vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.) [Fets 5,27b-32.40b-41 / Sl 29 / Ap 5, 11-14 / Jo 21,1-19 (o bé: 21,1-14)]. St. Ezequiel, profeta (s. vi aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, mr.

Diumenge II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia

COMENTARI

Com el Pare m'ha enviat a mi, també Jo us envio a vosaltres

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 5,12-16)

Els apòstols obraven molts miracles i prodigis entre el poble. Tots es reunien unànimement en el pòrtic de Salomó. Ningú dels altres no gosava anar amb ells, encara que el poble en feia grans elogis. Cada vegada se'ls afegien més homes i dones que es convertien a la fe en el Senyor. Fins pels carrers la gent treia els malalts i els deixava allà amb les lliteres perquè, quan Pere arribava, almenys la seva ombra en toqués algun. També acudia molta gent de les poblacions veïnes de Jerusalem portant malalts i persones molestades per esperits malignes, i tots recobraven la salut.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enlaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor. O bé: Al-leuia.*

Enlaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

Que respongui la casa d'Aaron: / perdura eternament el seu amor. / Que responguin els qui veneren el Senyor: / perdura eternament el seu amor. R.

La dreta del Senyor fa proeses, / la dreta del Senyor em glorifica. / No moriré, viuré encara, / per contar les proeses del Senyor. / Els càstigs del Senyor han estat severos, / però no m'ha abandonat a la mort. R.

La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, i / els nostres ulls se'n meravellen. / Avui és el dia en què ha obrat el Senyor: / alegrem-nos i celebrem-lo. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Jo, Joan, germà vostre, que junt amb vosaltres compartixo en Jesús les penes, la paciència i la reialesa, vaig ser deportat a l'illa de Patmos per haver predicat la paraula de Déu i haver donat testimoni de Jesús. El dia del Senyor l'Esperit s'apoderà de mi, i vaig sentir darrere meu un gran crit, com un toc de corn que deia: «Escriu en uns fulls això que veus i envia-ho a les set comunitats». Vaig girar-me per veure de qui venia la veu que em parlava, i vaig veure set lampadaris d'or, i enmig dels lampadaris algú que semblava un fill d'home, vestit amb una túnica llarga fins als peus i cenyit a l'alçada del pit amb un cenyidor d'or. En veure'l vaig caure com mort als seus peus. Ell posà sobre meu la mà dreta i em digué: «No tinguis por. Jo sóc el primer i el darrer. Sóc el qui viu: Jo que era mort, ara visc per sempre més i tinc les claus de la mort i del seu reialme. Escriu, doncs, tot el que vegis, la situació present i la que vindrà després.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.» Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bes-só, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.» Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (He 5,12-16)

Los apóstoles hacían muchos signos y prodigios en medio del pueblo. Los fieles se reunían de común acuerdo en el pòrtico de Salomón; los demás no se atrevían a juntarseles, aunque la gente se hacía lenguas de ellos; más aún, crecía el número de los creyentes, hombres y mujeres, que se adherían al Señor. La gente sacaba los enfermos a la calle, y los ponía en catres y camillas, para que, al pasar Pedro, su sombra, por lo menos, cayera sobre alguno. Mucha gente de los alrededores acudía a Jerusalén, llevando a enfermos y poseídos de espíritu inmundo, y todos se curaban.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia. O bien: Aleluya.*

Diga la casa de Israel: eterna es su misericordia. / Diga la casa de Aarón: eterna es su misericordia. / Digan los fieles del Señor: / eterna es su misericordia. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. / Éste es el día en que actuó el Señor: / sea nuestra alegría y nuestro gozo. R.

Señor, danos la salvación; / Señor, danos prosperidad. / Bendito el que viene en nombre del Señor, / os bendecimos desde la casa del Señor; / el Señor es Dios, él nos ilumina. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 1-9-11a.12-13.17-19)

Yo, Juan, vuestro hermano y compañero en la tribulación, en el reino y en la constancia en Jesús, estaba desterrado en la isla de Patmos, por haber predicado la palabra, Dios, y haber dado testimonio de Jesús.

Un domingo caí en éxtasis y oí a mis espaldas una voz potente que decía: «Lo que veas escríbelo en un libro, y envíase a las siete Iglesias de Asia». Me volví a ver quién me hablaba, y, al volverme, vi siete candelabros de oro, y en medio de ellos una figura humana, vestida de larga túnica, con un cinturón de oro a la altura del pecho. Al verlo, caí a sus pies como muerto.

Él puso la mano derecha sobre mí y dijo: «No temas: Yo soy el primero y el último, yo soy el que vive. Estaba muerto y, ya ves, vivo por los siglos de los siglos, y tengo las llaves de la muerte y del abismo. Escribe, pues, lo que veas: lo que está sucediendo y lo que ha de suceder más tarde.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados! quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos». Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor.» Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo.» A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros.» Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente.» Contestó Tomàs: «¡Señor Mío y Dios Mío!» Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Dichosos los que crean sin haber visto.» Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Éstos se han escrito para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo tengáis vida en su nombre.

Una nova descripció de l'Església de Jerusalem presenta *els Apòstols obrant molts miracles* i els fidels *reunits unànimement* amb un testimoniatge de fidelitat a l'Evangelí tan clar que *ningú no gosava anar amb ells* sense un procés de conversió i incorporació eclesial.

L'Apocalipsi, llibre d'esperança, ens anima a resistir fidels davant tot opressor que vulgui allunyar-nos de la fidelitat primordial a Crist.

«*El dia del Senyor*» indica el Diumenge quan els cristians s'apleguen entorn de l'Eucaristia; el dia propici perquè *l'Esperit del Senyor s'apoderi* del cristià fent-lo capaç d'escoltar *el gran crit* que crida a *escriure això que veus i enviar-ho a les set Comunitats*: per evangelitzar tot el món donant testimoniatge de l'experiència cristiana viscuda.

A l'Evangelí la doble aparició del Ressuscitat als deixebles s'emmarca amb cronologia dominical: *el vespre d'aquell mateix diumenge i vuit dies més tard*. Als relats evangèlics els encontres amb el Ressuscitat són sempre en diumenge, *el primer dia de la setmana*, com a dada teològica.

Les portes tancades per por dels jueus subratllen la total iniciativa del Ressuscitat que supera tots els obstacles tant materials (*portes tancades*) com espirituals (incrèdilitat inicial).

Es destaca apològicament que uns atemoris no esdevenen apòstols intrèpids sense l'experiència d'un encontre real amb el Ressuscitat.

Els ensenyà les mans i el costat identificant-se amb el Crucificat que *estimà fins a l'extrem*.

Com el Pare m'ha enviat a mi, també Jo us envio a vosaltres: l'amor del Pare és la font única de la mateixa missió que Jesús rebé del Pare i el cristià rep del seu Senyor. Per això *Jesús alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant»* que us capacitarà per a l'exercici de la missió confiada. Els batejats compartim amb Jesús l'encàrrec de la missió i també l'ajut de la força de l'Esperit.

Mn. José Luis Arín